

בש"פ 6944/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 6944/15

לפני:

כבוד השופט י' עמית

המבקש:

פלוני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
בבאר שבע בתיק עמ"ת 12220-10-15 שניתנה ביום
12.10.2015 על ידי כבוד השופט אלון אינפלד

בשם המבקש:

עו"ד עוז דקל

החלטה

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי (ב"ש) בעמ"ת 12220-10-15 מיום 12.10.2015 (כב' השופט א' אינפלד), בגדרה נדחה עררו של המבקש על החלטת בית משפט השלום להאריך מעצרו עד לתום ההליכים.

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום ביום 16.8.2015 המייחס לו עבירות של תקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק, איומים לפי סעיף 192 לחוק, העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק ותקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק.

על פי המתואר בכתב האישום, ביום 11.8.2015 בשעת ערב, לאחר ויכוח בין המבקש לאשתו, הלכה האחרונה לבית הוריו של המבקש. המבקש הגיע אף הוא לבית הוריו, שם החל להתפרע, הרס במזיד ושלא כדין שולחן מזכוכית; זרק כיסא לעבר שולחן שנשבר; ושבר טלפון נייד וטאבלט. בהמשך, הגיע המבקש אל בית אביה ואחיה של אשתו, שם השליך דברים; תקף את שניהם שלא כדין במכת אגרוף לפניו; איים על שניהם בפגיעה שלא כדין בגופם במטרה להפחידם או להקניטם; וירק לכיוון אביה של אשתו. בעזרתו של אדם נוסף, השתלטו אביה ואחיה של אשת המבקש על המבקש ואחזו בו כשהוא על הרצפה עד אשר הגיעה ניידת משטרה למקום. בשלב זה, המשיך המבקש להתפרע, הלא

את ראשו בחוזקה ברצפה ומפניו ניגר דם. המבקש תקף בשנית את אביה של אשתו בכך שירק ופגע בפניו עם רוק מהול בדם. לאחר מכן, חזר המבקש ואיים על חמו כי יהרוג אותו וידקור את בנו. כתוצאה ממעשי המבקש, נגרמו לאחיה של אשת המבקש חבלות של ממש. כאשר הובא המבקש לתחנת המשטרה החל לקלל ולהעליב השוטרים ואף לאיים עליהם במטרה להפחידם או להקניטם, תוך שהוא פונה לאחד מהשוטרים במילים: "אני אזיין את אשתך ואז נראה איך תדבר" ומאיים שאם ייקחו אותו לבית חולים פסיכיאטרי הוא ירצח אדם בתחנה. כאשר הוכנס המבקש לחדר החקירות, הניח את רגליו היחפות על שולחן החקירות, השתולל והשליך ציוד משרדי שהונח על השולחן. כשבוע לאחר מכן, במהלך יוכו נוסף בין המבקש לאשתו, הרס המבקש רכוש במזיד בכך שטרק בחוזקה דלת זכוכית וסדק אותה, השליך על הרצפה את הטלפון הנייד של אשתו ושבר מאוורר.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים. לאחר דחייה ראשונית ביום 16.8.2015, הדיון בבקשה התקיים ביום 19.8.2015 (כב' השופט ע' כפכפי), ובמהלכו נקבע כי יש ראיות לכאורה למעשי המבקש. דיונים נוספים בשאלת המעצר התקיימו בימים 20.9.2015 ו-21.9.2015. בהחלטתו מיום 24.9.2015 הורה בית משפט השלום על מעצר המבקש עד לתום ההליכים בציינו כי עילת המעצר אינה מאפשרת חלופת שחרור. בהחלטתו של בית משפט השלום מיום 2.10.2015 נקבע (כב' השופט א' דהאן) כי בשל טעות לא תועדה ההקראה לעורר וכי משפטו החל "כנהוג בבית משפט זה בישיבה ראשונה". נקבע כי "הגם שכתב האישום הוקרא למשיב במסגרת ההחלטה למעצרו עד תום ההליכים יוזמן המשיב על מנת להסיר ספק כי הבין את כתב האישום וכי ידוע לו כי משפטו החל". המבקש לא הובא לדיון שנקבע ליום 7.10.2015 לצורך ההקראה והדיון נדחה ליום 11.10.2015. בדיון זה ציין המבקש כי הוא מכיר את כתב האישום בעניינו. ביום 8.10.2015 הוגשה בקשה לשחרור המבקש ממעצר לאור אי-קיומה של הקראה בעניינו. בקשה זו נדחתה במעמד צד אחד. על דחיית בקשה זו הוגש ערר לבית המשפט קמא.

בהחלטה מיום 12.10.2015 (כב' השופט א' אינפלד), בחן בית המשפט קמא האם ראוי לעשות שימוש בסמכות בית המשפט להורות על הארכת מעצרו של המבקש, על מנת לאפשר קיום הקראה כדיון. בית המשפט קמא התייחס בהחלטתו בהרחבה למכלול הסוגיות הנדרשות להכרעה בסוגיה זו. בית המשפט בחן את האיזון בין מידת הפגיעה המהותית בזכויות המבקש לאור אי-קיומה של הקראה פורמלית בעניינו לבין שיקולי המעצר והמסוכנות. לאחר בחינת מכלול השיקולים הרלוונטיים, קבע בית המשפט קמא כי למרות תקופת המעצר הבלתי חוקי הממושכת במקרה דנן, השיקולים העומדים ביסוד ההחלטה להאריך את המעצר כדי לאפשר את ההקראה נכונים במקרה זה. עוד נקבע כי הקראה פורמלית תתבצע עד ליום 28.10.2015.

מכאן הבקשה שלפני.

3. המבקש טוען כי שגה בית המשפט קמא בהסתמכו על בש"פ 7829/10 טרמצי נ' מדינת ישראל (27.10.2010) (להלן: עניין טרמצי) והחיל למפרע את המעצר הבלתי חוקי של המבקש, וזאת מן הטעם שנסיונותיו של המבקש שונות מנסיונות ההליך עליו הסתמך בית המשפט קמא. עוד טוען המבקש כי טעה בית המשפט קמא בכך שייחס למבקש היכרות עם כתב האישום בעניינו, במיוחד לאור ההפרעה הנפשית ממנה סובל, לטענתו, המבקש. בנוסף, טוען המבקש כי הפגמים שנגרמו לו הינם פגמים מהותיים, להם השלכה על כלל הציבור.

4. דין הבקשה להידחות.

ככלל, אין מקום ליתן רשות ערעור "בגלגול שלישי" על החלטת בית המשפט המחוזי בבקשות שאינן חורגות מעניינו הפרטי והפרטי של המבקש (וראו החלטותי בבש"פ 442/12 אבו עסא נ' מדינת ישראל (25.1.2012); בבש"פ 5702/11 צופי נ' מדינת ישראל (8.8.2011); בבש"פ 5707/11 אגבריה נ' מדינת ישראל (8.8.2011); בבש"פ 306/12 בנמו נ' מדינת ישראל (13.1.2012)). הבקשה שבפניי עוסקת בנסיבות האישיות והפרטיות של המבקש ואינה מציגה כל שאלה עקרונית בעלת השלכות רחב כאלה או אחרות ועל כן אין מקום לקבלה.

הפסיקה עמדה על כך שאת המושג "תחילת המשפט" אין לפרש באופן דווקני העלול להחטיא את מטרת ההליך (וראו בבש"פ 1948/03 שילון נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(2) 869, סעיף 3 (2003) והאסמכתאות המאוזכות שם; עניין טרמצי בעמ' 10). עוד נקבע בפסיקה כי השאלה האם הפגם שבאי-חוקיות מעצרו של המבקש ניתן לריפוי היא שאלה שיש להכריע בה בכל מקרה על פי נסיבותיו המיוחדות (עניין טרמצי, בעמ' 13). בהקשר זה, ומבלי לקבוע מסמרות, מקובל עלי הניתוח הפרטי שביצע בית המשפט קמא בעניין מעצרו של המבקש, תוך התייחסות למכלול השיקולים הדרושים לפי פסיקתו של בית משפט זה (ראו עניין טרמצי, בעמ' 12-14). מה עוד, שמהחלטת בית משפט השלום עולה כי ההקראה בוצעה בפועל בעת הליך המעצר עד לתום ההליכים, אך לא תועדה בשל תקלה. על כך יש להצר, אך איני סבור כי משקלה של התקלה מגיע כדי כך שהערור ישוחרר ממעצרו, בהתחשב במסוכנותו, כפי שנשקפת מכתב האישום.

5. אשר על כן, אני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, י"ב בחשוון התשע"ו (25.10.2015).

ש ו פ ט